గాలి కథ

వాసిరెడ్డి సీతాదేవి

కిటికీ రెక్కలు టపటపలాడాయి. బార్లా తెరుచుకున్న కిటికీలోనుంచి గాలి విసురుగా లోపలకు వచ్చింది. టేబుల్ మీదున్న కాగితాలు లేచి గదంతా వాలాయి. వాటితోపాటే అప్పారావు చివుక్కున కుర్చీలోనుంచి లేచాడు. కిటికీ రెక్కలు మూసాడు. అద్దాలలో నుంచి బయటికి చూశాడు. కళ్ళు చూడలేని వెలుగు, చెవులు భరించలేని శబ్దం. నేలమీద వడగళ్ళ మోత. ఉరుములు, మెరుపులు, గాలీ–వాన. అప్పారావు గదిలో చెల్లాచెదరుగాపడి ఉన్న కాగితాలు ఏరి టేబుల్ మీద అమర్చాడు. రాసిన కాగితాలను పేజీల వారిగా పేర్చాడు. చివరి పేరా చదువుకున్నాడు. కలం తీసి ముందుకు వంగాడు.

ఊహూ! థాట్ బ్రేక్ అయింది? కలం ముందుకు సాగడంలేదు. నాలుగు పేజీలు వెనక్కు వెళ్ళి చదవ సాగాడు.

"స్వప్న డన్‌లప్ బెడ్ మీద నుంచి ఎగిరి కిందకు దూకింది. కింద పడుతున్న స్వప్నను అమాంతం తన చేతుల్లో బంధించాడు జితేంద్ర. ఆమె ముఖంలో ముఖం పెట్టి కళ్ళతో కళ్ళు కలిపాడు. ఆమె కళ్ళు తేలవేసి నోరు తెరిచింది. అలా తెరిచిన నోరును తన పెదవులతో నొక్కి మూసివేశాడు. జితేంద్ర, స్వప్న వేయబోయిన గావు కేక, మృదుమధురమైన ముద్దులశబ్దంగా మారిపోయింది. అతని వెచ్చని కౌగిలిలో కరిగిపోయిన స్వప్న, కొంత సేపటికి తేరుకొని "జిత్! డియర్! ఇంత రాత్రిపూట నా గదిలోకి ఎలా రాగలిగావు? ఎంత సాహసం డార్లింగ్" అన్నది.

జిత్ అదోలా చూసి మరోలా నవ్వాడు. "డార్లింగ్ నాకు సాధ్యం కానిదేముంది?" అంటూ జితేంద్ర స్వప్నను మరోసారి— కాని ఈసారి అతని పెదవులు ఆమె పెదవుల్ని తాకక ముందే ఆమె వెర్రిగా అరిచింది.

గజగజ వణికిపోతూ "నువ్వెలా వచ్చావ్"? ఈ గది తలుపు లోపల వేసి ఉంది. వేసిన బోల్ట్ వేసినట్టుగానే ఉంది. నువ్వు లోపలకు ఎలా ప్రవేశించావ్?

"పిచ్చి పిల్లా! అదేమిటి? నేనే లోపలకు వచ్చాక తలుపు బోల్ట్ వేసి ఉండవచ్చుగదా?"

"అయితే నీకు తలుపు ఎవరు తెరిచారు?"

ఆ ప్రశ్న వింటూనే అతడి కళ్ళు కుంపటి నిప్పులా కణకణలాడాయి. "నువ్వే తీసి ఉండొచ్చుగా?"

ఆమె ఆ మాటకు అదిరిపడింది.

"అబ్‌సర్డ్! నేనా? అసంభవం!" ఆమె అతనికి దూరంగా జరిగింది

"నువ్వే డియర్!" అంటూ అతను ఆమెను సమీపించాడు.

"నో నో! నన్ను పిచ్చిదాన్ని చేస్తున్నావ్, నేను తలుపు తియ్యలేదు."

"బహుశా నువ్వు నిద్రలోనే లేచి నీకు తెలియకుండానే తలుపు తెరిచి, మళ్ళీ వెళ్ళి పడుకుని ఉండవచ్చుగా?"

"జిత్! నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావ్? నేను స్లీప్‌వాకర్‌ను అని సజెస్ట్ చేస్తున్నావా?"

జితేంద్ర అదోలా నవ్వాడు.

స్వప్నకు వళ్ళు జల్లుమన్నది.

"ఏమిటి అలా నవ్వుతున్నావ్? అసలు ఎవరు నువ్వు? జితేంద్రవేనా?"

"కాక? మరుక్షణంలో వచ్చిన మాయల ఫకీరు అనుకున్నావా? హ్హ హ్హ!"

"నేను బాలనాగమ్మను కాదు"

"అయితే గాళ్ళ సంగువా?"

"స్టాపిట్! ముందు నువ్వెవరివో చెప్పు! ఈ గదిలోకి ఎలా రాగలిగావో చెప్పు! లేకపోతే గట్టిగా అరుస్తాను. మా వాళ్ళంతా లేస్తారు".

"ఆ భయం నీకు అక్కర్లేదు, వాళ్ళు లేరు."

"ఎందుకనీ? మా అమ్మ .... నాన్నా.... అందర్నీ" స్వప్న కంఠం ఎవరో నొక్కుతున్నట్టు కీచుమన్నది.

"డార్లింగ్! నేను మీ వాళ్ళను ఏమీ చెయ్యలేదు. నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా విను. ఇదంతా ఆ శరభయ్య మాంత్రికుడి పని. నీ క్లాస్‌మేట్ మూర్తి ఉన్నాడే – వాడే చేయిస్తున్నాడు ఇదంతా. నువ్వు వాడి ప్రేమను తిరస్కరించినప్పటినుంచి నిన్ను ఎలాగయినా నాశనం

చెయ్యాలని చూస్తున్నాడు. శరభయ్య [illegible]త మీ ఇంట్లో వాళ్ళందరికీ చేతబడి చేయించాడు. ఆ దుర్మార్గుడి బారినుంచి నిన్ను రక్షించుకునే ఈ సమయంతో నేను వచ్చాను."

"ఓ డియర్ !" స్వప్న అతన్ని పెనవేసుకొని బావురుమన్నది.

"ఈజీ డార్లింగ్ ఈజీ!" ఆమెను అతను దగ్గరకు తీసుకొని మస్తకం నిమిరాడు. అతను అలా తన శరీరాన్ని తాకుతుంటే ఆమె మనసును ఏదో చుట్టేసింది.

"అయితే డార్లింగ్ ! నాదొక చిన్న సందేహం ! ఆ మాంత్రికుడు శరభయ్య తన మాంత్రిక శక్తితో నా చేత తలుపు తీయించాడే అనుకో, కాని మెయిన్ డోర్ ఎవరు తెంచారు ?"

"అదా !" జితేంద్ర ఇంటికప్పు కేసి చూశాడు.

"ప్లీజ్ డియర్ ! నాకేదో భయంగా ఉంది. త్వరగా చెప్పు !"

"చెబితే ఇంకా భయపడతావేమో ?"

"సస్పెన్స్‌తో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతున్నాను. ప్లీజ్ త్వరగా చెప్పు !"

"అదుగో ఆ బాత్‌రూం నుంచి వచ్చాను."

"బాత్‌రూమ్‌లో నుంచా? ఎలా? కాని తలుపు ఈ గదిలో నుంచే ఉన్నది. వేరే మార్గం లేదు. ఏమిటో నాకంతా అయోమయంగా ఉంది "

"రా చూపిస్తాను" జితేంద్ర స్వప్నను బాత్‌రూమ్‌లోకి తీసుకెళ్ళాడు.

"ఇదిగో! ఇటుచూడు!"

"ఇందులో నుంచా? కామోడ్‌లో నుంచి మనిషి ఎలా బయటకి వస్తాడు?"

"యు స్టుపిడ్ గర్ల్! డ్రైనేజ్ గొట్టంలో నుంచి వచ్చాననుకుంటున్నావా? వాట్ ఏ డర్టీ థింగ్! అదిగో అటుచూడు !"

"వెంటిలేటర్ నుంచా? అందులో చెయ్యి కూడా పట్టదు. మనిషి ఎలావస్తాడు? గాలి తప్ప అందులో నుంచి మరేదీ రాలేదు."

"సరిగ్గా అదే జరిగింది."

"అంటే?"

"గాలిగా మారివచ్చాను."

"గాలా?" స్వప్న నిలువు గుడ్లు వేసి చూసింది.

"అవును! మనిషి గాలిగా మారిపోవడం నువ్వు ఎప్పుడూ వినలేదా ?"

"లేదు—లేదు." అంటూ అరుస్తూ స్వప్న గదిలోకి పరిగెత్తుకొచ్చి మంచానికి అడ్డంగా పడిపోయింది.

జితేంద్ర ఆమె పక్కన కూర్చున్నాడు.

"స్వప్నా! బి బోల్డ్! భూత ప్రేత పిశాచాలను లొంగదీసుకోవాలంటే గుండె నిబ్బరం కావాలి. తాంత్రిక శక్తులను సాధించాలంటే సాధన కావాలి."

"అవన్నీ అభూతకల్పనలు' నేను నమ్మను"

"అయితే నేను ఎలా వచ్చాననుకుంటున్నావ్ ?"

ఆమె బిత్తరపోయి చూసింది.

"నువ్వు దెయ్యాలున్నాయనినమ్ముతావా"

"నా చిన్నప్పుడు మా పెద్దత్తయ్యకు దెయ్యం పట్టింది"

"అయితే దెయ్యాన్ని చూశావా?"

"చూడలేదు, మా అత్తయ్యకు గాలిసోకింది అనేవాళ్ళు."

"అంటే దెయ్యం గాలిలో వచ్చి మా అత్తయ్యను పట్టుకొందన్న మాట!"

స్వప్న బెదురుగా చూసింది.

"అంటే మనిషి చచ్చి దెయ్యం అవుతాడు. దెయ్యం గాలి అవుతుంది"

స్వప్నకు చెమటలు పట్టాయి. బిత్తర చూపులు చూసింది.

"సో రివర్స్ ఇట్! థీసిస్ అండ్ యాంటీ థీసిస్-గాలి దెయ్యం అవుతుంది దెయ్యం మనిషి అవుతాడు."

"అది చచ్చినవాళ్ళ సంగతి— బతికున్నవాళ్లు గాలి ఎలా అవుతారు?" ఆమె కంఠంలో వణుకు.

"చచ్చినవాడు దెయ్యం కాగలిగినప్పుడు, బతికి ఉన్నవాడు దెయ్యం ఎందుకు కాలేడూ? చచ్చినవాడి కంటే బతికున్నవాడు ఎక్కువ శక్తిమంతుడేగదా? తాంత్రిక శక్తులను పొందగలిగినవాడికి ఇది సాధ్యం అవుతుంది"

"అయితే-నువ్వు-నువ్వు గాలిగా మారిపోగలవా" జంకుతూనే అడిగింది.

"మారిపోగలను ! కాని ఇప్పుడు యిక్కడ సాధ్యం కాదు దానికి మళ్ళీ క్షుద్ర ఆరాధన చెయ్యాలి అదీ అర్ధరాత్రి శ్మశానంలో చేయాలి. చితిమీద కాలుతున్న శవం కపాల మోక్షం జరగ్గానే దాని మెదడును, దిగంబరంగా, ఒంటికాలిమీద నలబడి, కాలభైరవుణ్ణి పూజించి ఆరగించాలి. ఆ సమయంలో అనేక క్షుద్రదేవతలు, భూతప్రేత పిశాచాగణాలు చుట్టూ చేరి హాహాకారాలు చేస్తున్నా బెదిరిపోకూడదు."

స్వప్నా వెర్రిగా అరిచి స్పృహతప్పి పడిపోయింది."........

కిటికీ అద్దాలు పగిలి గదిలో మీద పడ్డాయి !

అప్పారావు కుర్చీలోనుంచి ముందుకు పడ్డాడు.

చేతిలోని కాగితాలు కిందకు జారాయి.

అద్దాలు పగిలిన కిటికీ రెక్కలు టపా టపా కొట్టుకుంటున్నాయి.

గాలీ వానా విసిరి విసిరి లోపలకు వీస్తుంది.

"అప్పారావ్ ! అప్పారావ్ !" హోరులో పిలుపు వినిపించింది.

అప్పారావు వళ్ళు జలదరించింది.

గుండెలు బిగిసిపోయాయి.

అతను కష్టంమీద లేచి కిటికీ దగ్గరకు వచ్చాడు. "అప్పారావ్ ! అప్పారావ్ !" అదే పిలుపు.

"ఎవరది ?" గొంతు పెగల్చుకొని అన్నాడు అప్పారావు.

"నేనే రా ! సుబ్బారావుని ! తలుపు తియ్"

"సుబ్బారావా ?" అప్పారావ్ గొంతు కీచ్‌మన్నది,

"అవున్రా ! సుబ్బారావునే !"

"ఎలా .... ఎలా .... వచ్చావ్ ?"

"కృష్ణాలో వచ్చా !"

"గో.... గోదావరిలో.... పో !"

"ఏమిట్రా నీ బొంద, అప్పారావువేనా నువ్వు !"

"ను ... నువ్వు ఎ .... ఎప్పుడో .... చ ... చచ్చిపోయావన్నారుగా ? మళ్ళీ ఎట్లా ఎట్లా వచ్చావ్ !"

"నేను చచ్చిపోవడమేంటిరా ! నీ బొంద! పోయింది పెద సుబ్బారావు నేను చిన సుబ్బారావుని పి. యస్. రావునురా బాబూ ! తలుపు తియ్ తడిసి చలిలో చచ్చిపోతున్నా !"

అప్పారావు రెండడుగులు ముందుకువేసి కిటికీ చువ్వలకు తల ఆనించి బయటకు చూశాడు. తళతళ మెరుపులు. ఢళఢళా ఉరుములు. సుబ్బారావు తడిసి ముద్దయి వణుకుతూ నిలబడి ఉన్నాడు. అప్పారావు గుండెల నిండుగా గాలి పీల్చుకన్నాడు.

"నువ్వట్రా సుబ్బులూ!" అంటూ తలుపు దగ్గరకు వచ్చి తెరిచాడు.

సూట్‌కేసుతో సుబ్బారావు లోపలకు వచ్చాడు,

"ఏమైందిరా నీకు ?" సూట్‌కేసు కింద పెడుతూ అన్నాడు సుబ్బారావు.

అప్పారావు టవల్ తెచ్చి అందించాడు. తలా ముఖం తుడుచుకుంటూ "సూట్ కేసులో బట్టలు కూడా తడిచిపోయినట్టున్నాయ్ !" అన్నాడు సుబ్బారావు.

అప్పారావు లుంగీ, బనీను తెచ్చిచ్చాడు.

"ఏమిట్రా అప్పుడు అంత కంగారు పడిపోయావ్ " అడిగాడు బట్టలు మార్చుకుంటూ సుబ్బారావు.

"అప్పుడు నేను ఏ మూడ్‌లో ఉన్నానో తెలిస్తే ఇలా అడగవు!" అది సరే ! నువ్వు కిటికీ అద్దాలు పగలగొట్టావెందుకురా ?

"నేను అద్దాలు పగలగొట్టటం ఏమిటి తలుపు ఎంత బాదినా నువ్వు తియ్యలేదు. కిటికీ దగ్గరకు వచ్చి నెట్టానో లేదో రెక్కలు భళ్ళున తెరుచుకొన్నాయ్. లోపల బోల్ట్ సరిగ్గా వేసినట్టులేదు. ఆ అదురుకు అద్దాలు పగిలినట్టున్నాయ్. అది సరే ! మూడ్ అంటున్నావ్ ! మన పెద్ద సుబ్బారావ్ గాడు పోయిన సంగతి ఇవాళే తెలిసిందా."

"కాదు. నాలుగు నెలల క్రితమే తెలిసింది"

"మరైతే ఇవ్వాళెందుకురా అంత కంగారు పడ్డావ్?"

"వాడూ....ఎండ్రిన్ తాగి చచ్చిపోయాడు గదరా?" సాలోచనగా అడిగాడు అప్పారావు

"అవును పాపం! వాడి ఫామిలీ పరిస్థితులు ఏమీ బాగాలేవు. అదిసరే! వాడి గురించి ఇప్పుడెందుకురా అంతగా ఆలోచిస్తున్నావ్? మూడ్ బాగా లేదన్నావ్! అందుకేనా?"

"మూడ్ బాగా లేదనలేదు. మూడ్‌లో ఉన్నానన్నాను. నువ్వువచ్చే సరికి మాంచి టెంపో—సస్పెన్స్‌లో ఉన్నాను. ఓ భయానక భీభత్స దృశ్యాన్ని చిత్రిస్తున్నాను. సరిగ్గా అప్పుడే కిటికీ రెక్కలు కొట్టుకొని అద్దాలు పగిలాయి. దాని తోడు నువ్వొచ్చావు: వాస్తవికతకూ కల్పనకూ ఉన్న హద్దులు చెరిగిపోయినట్టయింది." అంటూ అప్పారావు పగిలిపోయిన గాజు పెంకులను ఏరి, బయటకు విసిరాడు.

కిటికీ రెక్కలు వేశాడు. టేబుల్ పక్కకు జరిపి కిందపడ్డ కాగితాలకు టేబుల్ మీదకు చేర్చాడు,

విడిచిన తడిబట్టలు ఓ మూలకు పడేసి సుబ్బారావు అప్పారావు ఎదురుగా వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"ఏమిట్రా రాస్తున్నావ్?"

"కథ రాస్తున్నాను."

"ఏమిట్రా ఆ కథ? అంతగా నరాలు తెంచుకొని రాస్తున్నావ్?"

"గాలి కథ!"

"గాలి థీమిట్రా"

"ఇదిగో చదువు నీకే తెలుస్తుంది"

"ఈ మధ్యనువ్వు చాలా చెత్తరాసి పత్రికలు నింపేస్తున్నావని విన్నాను"

"వినడం ఏమిటి? చదవడంలేదా?"

"మొదట్లో చదివే వాణ్ణి! కాని ఇప్పుడు మానేశాను"

"నా గంజాయివనం సీరియల్ చదవలేదా?"

"లేదు"

"పోనీయ్ జిల్లేడు పొదలో?"

సుబ్బారావు అడ్డంగా తల ఊపాడు.

"తుమ్మలబీడూ, కపాల మోక్షం, తంత్రాలమర్రి."

"తంత్రాలమర్రీ-మంత్రాలమర్రీ-నేను ఏదీ చదవలేదు." చిరాకు పడ్డాడు సుబ్బారావు.

"పిటీ! అందుకే చెత్తాగిత్తా అంటూ మాట్లాడుతున్నావ్. నా 'గంజాయివనం' 'తుమ్మలబీడు' లక్షలాది పాఠకుల్ని ఊపేశాయి. నా సీరియల్ పత్రికల సర్క్యులేషన్ ఐదారు రెట్లు పెరిగింది. వీక్లీ, మంత్లీ వాళ్లు నా ముందు క్యూలో నిలబడుతున్నారు. రెండేళ్ళదాకా అడ్వాన్సుగా బుక్ అయిపోయాను."

"రెండేళ్ళ దాకా నీ కాల్‌షీట్సు లేవన్న మాట! ఏమిట్రా సినిమా స్టార్‌లా మాట్లాడుతున్నావ్!"

"వాళ్ళ పాప్యులారిటీకి మన పాప్యులారిటీ ఏమీ తీసిపోదు. నాకు అభిమాన సంఘాలు వెలుస్తున్నాయి"

"రచయితకు అభిమాన సంఘాలా?" సుబ్బారావు నోరు వెళ్ళబెట్టాడు.

"సాహిత్యంలో రివెల్యూషన్—భావం—భాషా—వస్తువూ—శిల్పం—మొత్తం రచనా రీతిలోనే గొప్ప మార్పు. పెద్ద-కిక్!" అని అప్పారావు లేచి కబోర్డుదగ్గిరకు వెళ్ళాడు. ఓ ఫుల్ బాటిలూ, రెండు గ్లాసులూ తెచ్చి బల్లమీద పెట్టాడు.

"సోడా లేదు. వాటర్‌తో తీసుకుంటావా? ప్రిఫర్ విత్ వాటర్ ఓ—కే!"

"నేనీ మధ్య మానేశానురా" నసిగాడు సుబ్బారావు.

"చదవడంమానేశావ్! తాగడం మానేశావ్ ఇంకెందుకు బతుకుతున్నట్టు? తినడానికేనా?" అప్పారావు సీసా మూత తీశాడు.

"వచ్చేది తినడానికే సరిపోవడంలేదు. ఇక తాగడానికి ఎక్కడ్నుంచి వస్తుంది, బాధ్యత మీద పడిన తర్వాత తెలుస్తున్నది జీవితం అంటే ఏమిటో!" సుబ్బారావు మూలిగాడు.

"అందుకేరా మనం తెగబడి రెండు చేతులా సంపాదించాలి, చూడు ఈ బాటిల్ ఫారిన్ స్కాచ్ విస్కీ బయటకొంటే మూడొందలు, నాకు రెండూ ఏభై కి వచ్చింది. అయినా బాటిల్ తెచ్చిన వాడికి ఏభై మిగులుతుంది. రోజుకు ఆరు బాటిల్స్ అమ్మితే మూడొందలు."

"అంటే వాడి మూడు రోజుల సంపాదన నా నెల జీతం! నేను చదివింది ఎం. ఏ. సోషియాలజీ-చేసేది రైల్వే బుకింగ్ క్లర్క్"

అప్పారావు రెండు గ్లాసుల్లో విస్కీపోసి నీళ్ళు కలిపాడు.

"ఒరేయ్! నాకొద్దురా!" నసిగాడు సుబ్బారావు.

"డోంట్ మేక్ ఫస్?" అప్పారావు సుబ్బారావు చేతికి గ్లాసు అందించాడు.

"ఛీర్స్!" ఇద్దరూ గ్లాసుసు ఎత్తారు.

"అబ్బ! ఛీ! ఇలా ఉందేంటిరా?" సుబ్బారావు కుంకుడురసం తాగినట్టు ముఖం పెట్టాడు.

"ప్యూర్ స్టఫ్? నీకు అలవాటు తప్పిందన్నావుగా? అందులో వాటర్‌తో?"

"అవుననుకుంటా!" తలూపాడు సుబ్బారావు.

"కమాన్! గల్పిట్!" అప్పారావు గబగబ రెండు గుటకలు వేశాడు. సుబ్బారావు పట్టించాడు.

"నువ్వు రోజూ .... ?" సుబ్బారావు ఆగాడు.

"ఆ హా! ఆల్‌మోస్ట్ డైలీ!"

"తాగకపోతే రాయలేవా?"

"అని కాదు. ఇట్ ఎలివేట్స్ మై స్పిరిట్స్. ఇంజెన్స్ మై ఫాంటసీస్!"

సుబ్బారావు విస్కీ మరో గుటక వేసి "అసలు నువ్వెందుకు రాస్తున్నట్టురా?" అన్నాడు.

"వ్హాట్ డూ యూ మీన్?" అప్పారావు గ్లాసు ఖాళీ చేసి మళ్ళీ విస్కీ వంచుకుంటూ అన్నాడు.

"అసలు ఈ నాన్సెన్సంతా ఎందుకు రాస్తున్నట్టూ? ఎవరికోసం రాస్తున్నట్టూ?"

"వీడికి అప్పుడే ఎక్కినట్టుంది. వీడు మాట్లాడడమేమిటి? తను రాస్తున్నది చెత్తా? పనికి రానిదా? లక్షలాది పాఠకులు ఫూల్సా? పత్రికల వాళ్ళు ఇడియట్సా?"

అప్పారావు గ్లాసు కిందపెట్టి సుబ్బారావు కేసి తీవ్రంగా చూశాడు.

"అవున్రా! నువ్వెందుకు రాస్తున్నట్టూ?" సుబ్బారావు రెట్టించాడు.

"లక్షలాది నా అభిమానులకోసం. ముఖ్యంగా యువతరంకోసం."

"అబద్ధం! వాళ్ళొచ్చి నిన్ను రాయమని అడిగారా?"

"అడగలేదు. నిజమే! కాని వాళ్ళకోసమే రాస్తున్నాను."

"అదీ అబద్ధమే. వాళ్ళకోసం కాదు. నీ కోసమే నువ్వు రాస్తున్నావ్! నీకు కీర్తి కావాలి! డబ్బు కావాలి." గ్లాసు ఖాళీ చేశాడు సుబ్బారావు.

అప్పారావు సుబ్బారావు గ్లాసులో విస్కీ నింపుతూ అన్నాడు—"నువ్వు చెప్పింది నిజమే! డబ్బూ,కీర్తి అవసరంలేంది ఎవడికో చెప్పు!అందరికీ కావాలి. అవి సంపాదించడం తెలియని వెధవలు నీతులు వల్లిస్తారు. ఆదర్శాలను బోధిస్తారు"

"కష్టపడి డబ్బు కూడబెట్టినవాడెవడూ లేడు. ఒకడి శ్రమను దోచుకొని సంపాదించవచ్చు, మోసంచేసి సంపాదించవచ్చు, దొంగతనంచేసి సంపాదించవచ్చు."

"సుబ్బులూ! ఇక ఆగరా అక్కడ! నేను నా రచనల ద్వారా సంపాదిస్తున్నాను. నేను అవేమీ చెయ్యడంలేదు. నా మేధస్సును కరిగించి సంపాదిస్తున్నాను. ఇందులో అన్యాయం ఏముంది? పాఠకులకు విజ్ఞానంతోపాటు వికాసాన్నీ, ఆనందాన్నీ అందిస్తున్నాను."

"నువ్వు అందించేది విజ్ఞానం కాదు. ఆపేర మూఢనమ్మకాలకు మెరుగులు దిద్దుతున్నావు. ఆనందం కాదు, అంధకారంలోకి నెడుతున్నావ్. నీకూ తెలుసు సాహిత్యానికి ఓ నిర్దుష్ట ప్రయోజనం ఉంది అని."

"సాహిత్యానికే కాదు. బ్రతుక్కి కూడా ఓ ప్రయోజనం ఉంది అని".

"నీ తెలివి తేటలు బెజవాడ స్టేషన్‌లో టికెట్లు కొట్టడం వరకే పరిమితం అయ్యాయి. బట్! అయాం ఎ బార్న్ రైటర్, ఎ జీనియస్ నా తెలివితేటల్ని క్యాష్ చేసుకుంటున్నాను. కీర్తి సంపాదిస్తున్నాను. తప్పా?"

"కీర్తి అంటే నీ ఉద్దేశ్యంలో ఏమిటి? పాప్యులారిటీ! అంతేనా! ఓ రకంగా చూస్తే కీర్తికీ అపకీర్తికీ అట్టే తేడాలేదు. మానవ చరిత్రలో కోట్లాది రచనలు వచ్చి ఉంటాయి. వేలాది రచయితలు పుట్టి వుంటారు. అందులో ఎన్నిరచనలుమిగిలాయి? ఎంత మందిని మనం గుర్తించ కోగలుగుతున్నాం?అందాకాఎందుకు, మన తెలుగు సాహిత్యాన్నే తీసుకో, ఒక్క నవలా సాహిత్యాన్ని తీసుకో—దానికి ఎంతో చరిత్ర లేదు. కొవ్వలి, జంపన, కుటుంబరావూ, గోపీచంద్ సమకాలికులు—మొదటి ఇద్దరూ ఎన్నో నవలలు రాశారు. కుటుంబరావూ

గోపీచంద్ వాళ్ళు రాసినన్ని నవలలు రాయలేదు. కాని ఈ రోజు మన తరంకోసం మిగిలిన రచనలు ఎవరవో నేను చెప్పక్కర్లేదు - నీకూ తెలుసు?"

"అయితే చలం రచనలు నిలవలేదా."

అప్పారావు మళ్ళీ సగం గ్లాసును విస్కీతో నింపాడు.

"చలం రచనలో శాస్త్రీయ దృక్పథం ఉన్నది. సంఘంపై పై తిరుగుబాటు ఉంది. అయితే ఆ తిరుగుబాటు సామాజిక పరిధుల్ని దాటి ఉండవచ్చును."

"నా రచనా శాస్త్రీయమైనదే!" మొండిగా అన్నాడు అప్పారావు.

"అభూత కల్పనలు, దెయ్యాలు మంత్రాలు తంత్రాలు, శాస్త్రీయ మెలా అవుతాయ్"

అప్పారావు వెంట వెంటనే రెండుసార్లు విస్కీ లాగించి గ్లాసులో మిగిలిఉన్న దానికేసి చూశాడు. అతనికి కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. తలకు కై పెక్కుతోంది.

"ఓరేయ్ సుబ్బూ! నాది నాలుగో రౌండు నువ్వు...నువ్వింకా రెండు—రెండో రెండులోనే ఉన్నావ్" అన్నాడు అప్పారావు మాటలు ముద్దముద్దగా వస్తున్నాయ్.

"నన్ను.... కొ.... కొంచెం— స్లోగా పోనియ్ రా!"

"ఆఁ ఇందాక. ఏమిట్రా. అన్నావ్? దెయ్యాలు లేవంటావురా? మానవాతీతశక్తుల మీద నీకు నమ్మకం లేదా? అయితే ము— ముందీమాట చెప్పు!"

సుబ్బారావు తలెత్తి అప్పారావు ముఖం లోకి చూశాడు. అప్పారావు ముఖం అలుక్కుపోయినట్టు కన్పించింది. తల దిమ్మెక్కిపోతున్నట్టుంది.

"గాలి ఉందా?" అప్పారావు మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు

"ఒరేయ్! నువ్వు తాగే ...." అన్నాడు అప్పారావు ప్రశ్న అర్థం కాక సుబ్బారావు.

"ఒరేయ్! నువ్వూ - తాగే - శావ్! నువ్వు ఒకటిన్నరకే ఔట్!"

"నో! నో! ఐయామ్ ఆల్ రైట్! అడుగు!"

"గాలి ఉందా?" అప్పారావు.

"ఉంది! ఉందీ!" సుబ్బారావు.

"ను — నువు చూసేవా?"

"చూళ్ళేదు."

"ఆఁ అయితే ఉందని ఎట్లా చెబుతావ్ బే!"

"బే! బే! ఏంటిరా! నే - న్నేను నీ గెస్టుని"

"ఛత్! ఫ్రెండ్! క్లో-జ్ - ఫ్రెండ్విరా! చెప్పు!"

"ఫేన్ ఆపితే గాలిరాదు. వేస్తే వస్తుంది", అన్నాడు సుబ్బారావు. "అదిగో అటుచూడు! ఆ చెట్టుకొమ్మ ఊగుతుంది. అందుకనే గాలి కన్పించకపోయినా ఉంటుందని అంటున్నా" మళ్ళీ సుబ్బారావే అన్నాడు.

"విస్కీ వాసన చూశావా?"

"చూశా! హోప్లెస్! కంపు! కంపు!"

"అది కాదు....అది.... నీకు కన్పించిందా!"

"కన్పించలా — చూశా!"

"కనిపించకపోతే ఎలా చూశావ్ నువ్వు తాగేసేవ్‌రా! నువ్వు తాగేశావ్!"

"మరి నువ్వు తాగలేదా?"

"తాగానా! తాగితే! నా మెదడు చప్పగా పని చేస్తుంది. మనం చూసి కొన్ని నమ్ముతాం. కొన్ని స్పర్శతో తెలుసుకుంటాం. అలాగే పంచేంద్రియాలద్వారా కొన్నింటి మాత్రమే తెలుసుకుంటాం. కాని సాధన ద్వారా ఎన్నో అతీత శక్తులు ఉన్నాయని తెలుసుకోగలుగుతాం. భౌతిక శాస్త్రం చదివి కొన్ని తెలుస్తాయి. 'అకల్ట్'-అదీ ఒక సైన్స్. అది అభ్యసిస్తే, సాధనచేస్తే. ఎన్నో మానవాతీత శక్తులు అధీనం అవుతాయి. ఇప్పుడు నేను రాస్తున్న ఈ గాలికథలో హీరో జితేంద్ర, తన స్వప్నను రక్షించుకోవడానికి 'హైడోరా'ను వశం చేసుకున్నాడు. కఠోర దీక్ష, సాధన వల్ల అది సాధ్యం అయింది. 'హైడోరా'ను చేతపడి శరభయ్యమీద ప్రయోగించడంతో, ఈ కథ ఒక మలుపు తిరుగుతుంది. నియమ నిష్టలను పాటించక పోవడం వలన 'హైడోరా' జితేంద్రను శాశ్వతంగా గాలి రూపంలోనే ఉంచింది, అప్పుడు హీరోయిన్ స్వప్న ఆదిలాబాదు అడవుల్లోకి వెళ్ళి 'శిఖమణి' దగ్గర మూడు రాత్రిళ్ళు, మూడు పగళ్ళు దిగంబర శుశ్రూష చేసి "హైడోరా" ను ...పి "హైడోరా' మీద ప్రయోగించడంలో ఈ కథ ముగింపు—" అప్పారావు ఆగి సుబ్బారావు ముఖంలో చూస్తూ "అరేయ్! రేయ్! అ ఏంటి అలా అయిపోతున్నావ్?" అన్నాడు.

"కడుపులో ఏదో దేవుతున్నట్టుందిరా!"

సుబ్బారావు లేచి బాత్ రూంలోకి వెళ్ళాడు.

అప్పారావు గ్లాసు ఖాళీ చేసి, మళ్ళీ రెండు గ్లాసుల్లో పోసేడు. బాటిల్ చూస్తూ ఇంకో రౌండ్ వస్తుంది అనుకున్నాడు.

సుబ్బారావు తూలుతూ బాత్‌రూం నుంచి బయటికి వచ్చాడు.

"కమాన్ సుబ్బూ! ఫినిషిట్!"

"నా వల్ల కాదు"

"డోంట్ బి సిల్లీ! కమాన్!" గ్లాసులో ఉన్న ఆఖరి చుక్క తాగుతూనే సుబ్బారావు మళ్ళీ బాత్ రూంలోకి తూలుతూ వెళ్ళాడు.

సుబ్బారావు కక్కుకోవడం అప్పారావుకు వినిపించింది.

అప్పారావుకూ కడుపులో గుడగుడగా అనిపించింది.

"డామిట్! ఇది ఆటో సజెషనా!" అనుకున్నాడు అప్పారావు.

సుబ్బారావు బయటికి వచ్చేసరికి అప్పారావు బాత్‌రూం డోర్ దగ్గరే నిలబడిఉన్నాడు. అప్పారావు బాత్‌రూంలో ఉండగానే సుబ్బారావు గదిలోనే మరోసారి వాంతిచేసుకున్నాడు.

"ఒరేయ్—నా కళ్ళు—కన్పించడం ......"

o o o

రాత్రి ఒంటి గంట దాటింది.

వర్షం తగ్గిన ఆకాశం ఇంకా నీటి మబ్బులతో ఆవరించే ఉంది. దూరంగా కుక్కల ఏడుపులు విన్పిస్తున్నాయి.

వంతెన పక్క రోడ్డు వారగా వీధి దీపం వెలుగులో రెండు మానవాకారాలు ఉండగా చుట్టుకొని పడి ఉన్నాయి.

సుబ్బారావు ఎంతో ప్రయత్నంమీద చెయ్యి కదిలించాడు.

అప్పారావుకు ఆ దశకూడా దాటిపోయింది.

సుబ్బారావు, అప్పారావు చేతిమీద చెయ్యి వేశాడు, అప్పారావుకు స్పర్శజ్ఞానం ఇంకా మిగిలే ఉంది. కాని మాటలు పడిపోయినయ్. కళ్ళు కన్పించడం లేదు. కాళ్ళు చచ్చుపడి పోయినై. కడుపులో పేగులు పదికొక్కులు కొరకేస్తున్నాయ్. ఊపిరి సలపడంలేదు.

మరణ వేదన!

శరీరాన్ని కొండశిలువ చుట్టి పెనవేస్తున్నది

తలలో త్రాచుపాములు తిరుగుతున్నాయ్.

తెరమరుగౌతున్న జాగృతావస్థ!

సుబ్బారావు తన చేతిని పట్టుకున్నాడు. ఏదో చెప్పాలనుకుంటున్నాడు. వాడికీ తన మాదిరిగానే, మాట పడిపోయినట్టుంది. వాడు తనకంటే మూడు పెగ్గులు తక్కువ తాగాడు అయినా వాడి పరిస్థితి తన లాగే ఉంది కాకపోతే కొంతనయం. తనను కదిలించి తనకేదో చెప్పాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

"అప్పారావూ? మనది దిక్కులేని చావురా! కుక్కలకు కూడా రాదురా! బురదలో పాక్కుంటూ, దేక్కుంటూ, కళ్ళు కన్పించకపోయినా, రోడ్డుదాకా తీసుకొచ్చావ్! ఇక్కడ మనల్ని ఆదుకొనే వాడు, ఒక్కడు లేడు. ఆ చావేదో ఆ గదిలోనే చస్తే పోయేది. ఈ రోడ్డుపక్కన దిక్కులేని చావా? ప్రాణం ఉండగానే కుక్కలు పీక్కుతింటే?

ఒరేయ్ ఎప్పుడూ? ఇంత పనిచేశావురా? స్ప్యూరియస్ డ్రింక్ — కల్తీ సాహిత్యం —

సుబ్బారావు చేతి వేళ్ళు తన కుడిచేతిని పెనవేస్తున్నాయి. ఆ స్పర్శద్వారానే అతని ఆలోచనలు తనకు కమ్యూనికేట్ చేస్తున్నాడా? ఇదీ సాధ్యమే! తీగల ద్వారా కమ్యూనికేషన్ రావడం లేదా?

"బెంగుళూరులో కల్తీ సారాతాగి మూడు వందల ఇరవై ఐదుమంది దారుణంగా మరణించారు. కాదు! హత్య చెయ్యబడ్డారు రేపు పేపర్లో వచ్చే వార్త నాకిప్పుడే కన్పిస్తుందిరా! కల్తీ స్కాచ్ తాగి ఇద్దరు యువకుల దుర్మరణం!"

"ఒరేయ్ నువ్వు నాన్‌సెన్స్ మాట్లాడుతున్నావ్! నువ్వు! అమాయకుడివి. నీ గురించి అంతకంటే ఇంకేం రాయరు. కాని నా సంగతి

వేరు. అన్ని పేపర్లూ ప్రముఖంగా ప్రచురిస్తాయి. ప్రఖ్యాత నవలా రచయిత అప్పారావ్ మనకిలేడు. అతులాది పాఠకుల హృదయాల్లో చీకటి అలుముకుంది."

"ఒరేయ్ మృత్యువు గుండెలమీద కూర్చున్నా అహం చావలేదురా నీకు. హాజీ మస్తాన్ కింగ్ సుల్తాన్, ఏస్ స్మగ్లర్ మస్తాన్ వీళ్ళంతా కులు-రంగా-బిల్లాలు."

"ఐ కాంట్ బేరిట్. వాళ్ళు యాంటీ సోషల్ ఎలిమెంట్స్. వాళ్ళతో నన్ను పోలుస్తావా?"

"నువ్వు వాళ్ళందరికంటే పెద్ద యాంటీ సోషల్ ఎలిమెంటువి. డబ్బుకోసం, సెక్సు కోసం నేరాలు చేసే వాళ్ళకంటే నువ్వేమీ తీసిపోవు. నీ రాతల్లో మిథేల్ ఆల్కహాల్ ఉంది. నువ్వు తాగిన విస్కీలో మిథేల్ ఆల్కహాల్ కల్పిన వాడెంత నేరస్తుడో నువ్వూ అంత నేరస్తుడవే. ఇది ఇన్‌స్టెంట్ పాయిజన్. నీది స్లోపాయిజన్. వాడు కలిపిన విషంతో చచ్చేది తాగడానికి అలవాటుపడిన వాళ్ళే, కాని నువ్వు కలుపుతున్న విషంతో ఎన్నోలేత మనసులు వాడి, మాడి బూడిద అయి పోతున్నాయ్."

"ఇంకాపరా బాబు! ఎవడో మనవైపే వస్తున్నాడు." అరవాలని ప్రయత్నించాడు అప్పారావు, కాని గవదలు బిగుసుకుపోయినై.

అంతవరకూ తనకు వినిపించిన మాటలు ఎవరివి? తన ఆత్మ ఘోషేనా అది!

మిథేల్ ఆల్కహాల్ విషం అప్పారావు మెదడును పూర్తిగా ఆక్రమించింది. ఆలోచనాశక్తి మందగించి పోసాగింది. కనీ కనిపించని కళ్ళతో బయటి ప్రపంచాన్ని చూడటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు, వినీ వినిపించని చెవులతో వినడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

ఎవరో తన మీదకు వంగి చూస్తున్నాడు. ముక్కు దగ్గిర వేలుపెట్టి చూశాడు, ఛాతి మీద తలపెట్టి విన్నాడు.

మహాత్ముడెవరో తనను రక్షించడానికి వచ్చాడు. "ఆసుపత్రికి చేర్చు బాబూ! నీకు పుణ్యం ఉంటుంది."

అదేమిటీ! అతను వెళ్ళిపోతున్నాడేం! "బాబూ! అయ్యో! నేను ఇంకా చచ్చిపోలేదు, బతికే ఉన్నాను ఆసుపత్రికి చేర్చు. నీకు ఎంత డబ్బు కావాలన్నా ఇస్తా." అప్పారావు మనసు రోదిస్తున్నది.

"భాయ్ రిక్షా ఆపు!" ఎదురుగా వస్తున్న రిక్షాను ఆపాడు చంద్రయ్య.

"అరే నువ్వా చంద్రయ్యా? ఏం కత ఈడుంటివి? కిరాయుందా!"

"కిరాయి కాదు, అగ్గో? గాడ ఇద్దరు మనుషులు పంతెంత్రీ ఐపోయి ఖీమార్ ఉన్నారు. దవాఖాన దానికి తోలుకపోతే బతుకతరో ఏమో!"

కాశిం రిక్షా దిగి చంద్రయ్యతోపాటు సుబ్బారావూ, అప్పారావూ పడిఉన్న చోటుకు వచ్చాడు.

"అరే భాయ్! ఈ కిరికిరి మనకెందుకు? దవాఖాన తొవ్వలో గడబడ్తున్నాయ్" అన్నాడు కాశిం.

"అట్లనకు కాశిం భయ్! ఈళ్ళకి పానం మీదికి వచ్చింది. మదద్ ఇవ్వాల! గెట్లయిన మనం మనుసులుం గద!"

○ ○ ○ ○

మరునాటి సాయంత్రం.

సుబ్బారావు ఆసుపత్రి బెడ్ మీద లేచి కూర్చుని "ఈ వార్త చూశావా" అన్నాడు.

పక్క బెడ్ మీద ఉన్న అప్పారావు పత్రిక అందుకొని చదివాడు.

"నగరంలో నేడు కూడా చెదురు మదురుగా అల్లరు జరిగాయి, పాత నగరంలో ఒక రిక్షావాలా, గౌలిగూడాలో మరో రిక్షావాలా కత్తిపోట్లకు గురఅయి అక్కడికక్కడే మరణించినట్టు తెలియవస్తుంది."

"ఓ గాడ్!" అప్పారావు పెద్దగా అరిచాడు.

"నీ దేవుడు దెయ్యాలతో ఆడుకుంటున్నాడురా!"

సుబ్బారావు గొంతు దుఃఖంతో పూడిపోయింది. ✳